

11 Σεπτεμβρίου 2019

[Φ. ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Δ.Δ.Δ.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 23, 28, 146, 133.12, 153.12, 158.3 ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΑΡΘΡΟ 1 ΠΡΟΣΘΕΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΤΗΣ Ε.Σ.Δ.Α.

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ

Αιτητής ΚΑΙ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕΣΩ

1. ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗ
2. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
3. ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΛΕΓΚΤΗ
4. ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Καθ' ων η Αίτηση

Γ. Παπαδόπουλος, μαζί με Ε. Τόλλα (κα), για Μ. Ηλιάδης & Συνεταίροι Δ.Ε.Π.Ε., για τον
αιτητή

Ε. Συμεωνίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους καθ' ων η αίτηση.

-

ΑΠΟΦΑΣΗ

Φ. ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Δ.Δ.Δ.: Προσβάλλεται ως άκυρη, παράνομη και στερημένη
οποιοδήποτε εννόμου αποτελέσματος «η απόφαση των καθ' ων η αίτηση να μην
καταβάλουν και/ή να απορρίψουν το αίτημα του αιτητή για καταβολή πληρωμής της
συσσωρευμένης άδειας ανάπαυσης (70 συσσωρευμένες ημέρες μέχρι το 2015 και 29 ημέρες

για το έτος 2016), όπως του κοινοποιήθηκε με δυο τρόπους, κατά πρώτον με την επιστολή του Γενικού Λογιστηρίου ημερομηνίας 7.2.2017 όπου δεν διεφάνη από το έντυπο του Γενικού Λογιστηρίου οποιαδήποτε καταβολή της συσσωρευμένης άδειας και κατά δεύτερον με την απόφαση της Γενικής Λογίστριας ημερομηνίας

3.2.2017, η οποία κοινοποιήθηκε στον αιτητή την 16.2.2017 από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία αποφάσισε ότι ο αιτητής δεν δικαιούται να διεκδικήσει πληρωμή της συσσωρευμένης άδειας ανάπαυσης που έχει σε πίστη του (70 συσσωρευμένες ημέρες μέχρι το 2015 και 29 ημέρες για το έτος 2016), αφού κατά την εισήγησή τους ο λόγος της παραίτησής του δεν εμπίπτει στις εξαιρέσεις που καθορίζονται στους κανονισμούς». Αμφισβητείται επίσης, δια του αιτητικού Β της αίτησης ακυρώσεως, η εγκυρότητα και νομιμότητα της προηγηθείσας απόφασης του Γενικού Ελεγκτή της Δημοκρατίας, ημερομηνίας

18.1.2017, που «αποτέλεσε μέρος της ανωτέρω απόφασης του Γενικού Λογιστηρίου» και σύμφωνα με την οποία ο αιτητής δεν δικαιούνταν στην πληρωμή της προαναφερθείσας συσσωρευμένης άδειας ανάπαυσης.

Τα γεγονότα

Ο αιτητής, ο οποίος τον Μάρτιο του έτους 2017 θα αφυπηρευτούσε από τη θέση του Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου, με επιστολή του προς τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, ημερομηνίας 14.11.2016, υπέβαλε την παραίτησή του από την εν λόγω θέση, στην οποία υπηρετούσε από 4.9.2007. Ως αναφέρεται στη σχετική επιστολή-

«Σύμφωνα με το Άρθρο 153.7(2) του Συντάγματος, σας υποβάλλω την παραίτησή μου από τη θέση του Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου με ισχύ από 31.12.2016 και δεν

προτίθεται να πάρω την προαφηρητική μου άδεια, αλλά να παραιτηθώ πρόωρα των καθηκόντων μου από την πιο πάνω ημερομηνία, ώστε να μπορέσω να βοηθήσω στην ίδρυση της Σχολής Δικαστικής Επιμόρφωσης.».

Ακολούθως, με επιστολή του προς τη Γενική Λογίστρια της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 16.11.2016, ο αιτητής, αφού ενημέρωνε για την προαναφερθείσα παραίτησή του, ζητούσε όπως διενεργηθούν τα δέοντα, κατ' εφαρμογή των

[1]

διατάξεων του Άρθρου 153.7(2) του Συντάγματος—.

Προηγουμένως, και συγκεκριμένα στις 14.11.2016, ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, με επιστολή του προς τον Υπουργό Οικονομικών, υπέβαλε εισήγηση για την αγορά υπηρεσιών από τον αιτητή, με συμβόλαιο ενός έτους, δικαίωμα ανανέωσης για άλλο ένα έτος και με μισθό αντίστοιχο με αυτόν που ελάμβανε ο αιτητής ως Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου, για να μπορέσει να υλοποιηθεί τόσο η, από τον Ιανουάριο του έτους 2015, ληφθείσα απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου για τη δημιουργία Τμήματος Επιμόρφωσης των δικαστικών λειτουργιών, δια της δημιουργίας της απαιτούμενης υποδομής για την εκπαίδευση των δικαστών, όσο και η προώθηση των θεμάτων αναφορικά με τη μεταρρύθμιση των δικαστηρίων.

Με επιστολή της προς τη Γενική Λογίστρια, με ημερομηνία 15.12.2016 και τίτλο «Σύμβαση παροχής υπηρεσιών για στελέχωση του Τμήματος Επιμόρφωσης Ανωτάτου Δικαστηρίου», η Αρχιπρωτοκολλητής ζητούσε να πληροφορηθεί την, σύμφωνα με το άρθρο 29 του περί της Ρύθμισης των Διαδικασιών Σύναψης Δημοσίων Συμβάσεων και για Συναφή Θέματα Νόμου (Ν.73(Ι)/2016), ακολουθητέα διαδικασία, εκθέτοντας τα γεγονότα αναφορικά με τη δημιουργία του υπό αναφορά Τμήματος Επιμόρφωσης και την αγορά

υπηρεσιών από τον αιτητή. Στην εν λόγω επιστολή αναφερόταν, μεταξύ άλλων, ότι για το συγκεκριμένο θέμα είχε ενημερωθεί ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, «ο οποίος και συμφωνεί», ενώ επισυναπτόταν και η σχετική έγκριση του Υπουργείου Οικονομικών για τις απαραίτητες πιστώσεις.

Ακολούθησε, εν συνεχεία, δεύτερη επιστολή της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, με ημερομηνία 16.12.2016 και τίτλο «Ένταλμα πληρωμής αντιτίμου άδειας ανάπαυσης στον κ. Ερωτοκρίτου»: δια της εν λόγω επιστολής, στην οποία εκτίθεντο, μεταξύ άλλων, και οι λόγοι για τους οποίους υπεβλήθη η παραίτηση του αιτητή και η μη χρήση οποιασδήποτε άδειας ανάπαυσης που είχε εις πίστη του (70 μέρες συσσωρευμένες μέχρι το 2015 και 29 μέρες για το έτος 2016), διαβιβαζόταν «παρακλήση της Δικαστικής Εξουσίας όπως η περίπτωση του κ. Ερωτοκρίτου θεωρηθεί ότι πρόκειται για παραίτηση, η οποία γίνεται για λόγους δημοσίου συμφέροντος, λόγω του επικείμενου διορισμού του σε κρατική υπηρεσία, σύμφωνα με την επιστολή του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, ημερομηνίας 14 Νοεμβρίου 2016».

Η απάντηση της Γενικής Λογίστριας επί των όσων ετίθεντο με την πρώτη εκ των δυο προαναφερθεισών επιστολών της Αρχιπρωτοκολλητού, ημερομηνίας 15.12.2016, δόθηκε με την επιστολή της ημερομηνίας 21.12.2016. Εις απάντηση δε της δεύτερης επιστολής, ημερομηνίας 16.12.2016, η Γενική Λογίστρια απέστειλε στην Αρχιπρωτοκολλητή επιστολή ημερομηνίας 3.2.2017, στην οποία αναφέρονταν και τα εξής:

«Όπως έχετε ενημερωθεί με την κοινοποίηση προς εσάς της επιστολής του Γενικού Ελεγκτή της Δημοκρατίας που απευθύνεται προς το Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου και στη Γενική Λογίστρια της Δημοκρατίας με αρ. φακ. 26.10.002.002.001 ημερ. 18.1.2017, ο Γενικός Ελεγκτής της Δημοκρατίας στα πλαίσια του ελέγχου των υπολογισμών των συνταξιοδοτικών ωφελημάτων του κ. Ερωτοκρίτου αναφέρεται και

στην άδεια που είχε σε πίστη του ο πιο πάνω Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, επισημαίνει ότι σύμφωνα με τους υφιστάμενους κανονισμούς για τη χορήγηση αδειών στους Δημοσίους Υπαλλήλους (οι οποίοι ισχύουν και για τους Δικαστές με βάση το εδάφιο (4) του άρθρου 8 των περί Δικαστηρίων Νόμων του 1960 και των μετέπειτα τροποποιήσεών του) και τη γνωμάτευση της Νομικής Υπηρεσίας ημερ. 20.10.2015, καθώς και την Εγκύκλιο/Απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου αρ. 134 και ημερ. 15.2.2016 ο κ. Ερωτοκρίτου δεν δικαιούται να διεκδικήσει πληρωμή της άδειας ανάπαυσης που έχει σε πίστη του, αφού ο λόγος της παραίτησής του ουδόλως εμπίπτει στις εξαιρέσεις που καθορίζονται στους πιο πάνω αναφερόμενους κανονισμούς χορήγησης αδειών.».

Στην ως άνω αναφερόμενη επιστολή, η οποία κοινοποιήθηκε στον αιτητή στις 16.2.2017 από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου, επισυνάπτονταν η προηγηθείσα επιστολή του Γενικού Ελεγκτή προς τον Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου και τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 18.1.2017, καθώς και η επιστολή του Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου προς το Γραμματέα Προεδρίας, ημερομηνίας 24.1.2017, στην οποία καταγραφόταν η προαναφερθείσα θέση του Γενικού Ελεγκτή επί του θέματος. Δια της συγκεκριμένης επιστολής του, ο Γενικός Ελεγκτής, διατύπωνε την άποψη ότι ο αιτητής δεν δικαιούνταν να πληρωθεί την προαναφερθείσα συσσωρευμένη άδεια ανάπαυσης, η οποία είχε υπολογιστεί στο ποσό των €50.596,90, και εισηγείτο την καταβολή στον αιτητή μόνο των συνταξιοδοτικών του ωφελημάτων, όπως αυτά είχαν υπολογιστεί κατά την ημερομηνία ισχύος της παραίτησής του.

Ο αιτητής αντέδρασε και στις 28.3.2017 καταχώρησε την υπό κρίση προσφυγή.

Νομικοί ισχυρισμοί

Αποτελεί βασικό άξονα της επιχειρηματολογίας του αιτητή ο ισχυρισμός περί μη διενέργειας της δέουσας έρευνας εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση, η οποία απέληξε στην παράβαση του κανονισμού 8(3) των περί Δημόσιας Υπηρεσίας (Χορήγηση Αδειών) Κανονισμών του 1995 (Κ.Δ.Π. 101/95), ως αυτοί ίσχυαν κατά τον ουσιώδη χρόνο («οι Κανονισμοί»). Κατά τη σχετική εισήγηση, η οποία αναπτύσσεται με τον πρώτο και δεύτερο εγυρόμενο λόγο ακύρωσης, τόσο ο Γενικός Ελεγκτής, όσο και η Γενική Λογίστρια, η οποία ακολούθησε, «δέσμια και χωρίς καμία δική της διερεύνηση», την απόφαση του Γενικού Ελεγκτή, παράνομα, εσφαλμένα,

επιφανειακά και εκ του προχείρου έκριναν ότι η περίπτωση του αιτητή δεν ενέπιπτε στις διατάξεις του κανονισμού 8(3) των Κανονισμών, σύμφωνα με τον οποίο, σε περίπτωση αφυπηρέτησης για λόγους δημοσίου συμφέροντος, καταβάλλεται το αντίτιμο της άδειας ανάπαυσης. Υποβάλλεται συναφώς ότι η παραίτηση του αιτητή σαφώς και έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος, λόγω του επικείμενου διορισμού του σε κρατική υπηρεσία και δη στο προαναφερθέν Τμήμα Επιμόρφωσης Δικαστών και, συνακόλουθα, θα έπρεπε να τύχει εφαρμογής η υπό αναφορά κανονιστική διάταξη. Αυτή άλλωστε, συνεχίζει η πλευρά του αιτητή, ήταν και η θέση της δικαστικής εξουσίας, η οποία, μέσω της προηγηθείσας επιστολής της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, επεσήμανε λεπτομερώς ότι έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος η παραίτηση του αιτητή, ο οποίος, περαιτέρω, δεν μπορούσε να λάβει προηγουμένως την άδεια ανάπαυσής του, ενόψει των πολλών εκκρεμουσών υποχρεώσεών του, αλλά και των στενών χρονικών πλαισίων που είχαν τεθεί με την επικείμενη δημιουργία της Σχολής Επιμόρφωσης Δικαστών. Οι καθ' ων η αίτηση, καταλήγει ο αιτητής, χωρίς τη δέουσα έρευνα και χωρίς να εξετάσουν όλα τα γεγονότα της περίπτωσης, κατέληξαν επιφανειακά και εσφαλμένα, αλλά και αναιτιολόγητα, στην διαπίστωση ότι δεν ετύγχανε εν προκειμένω εφαρμογής ο κανονισμός 8(3) των Κανονισμών.

Συναφώς, στη βάση των πιο πάνω, εγείρεται ως αυτοτελής λόγος ακύρωσης και ο ισχυρισμός περί αναιτιολόγητης και/ή μη επαρκώς αιτιολογημένης απόφασης των καθ' ων η αίτηση, οι οποίοι, και παρά τις περί του αντιθέτου θέσεις που είχαν τεθεί ενώπιον τους αναλυτικά, παρέλειψαν να εκθέσουν τους λόγους για τους οποίους έκριναν πως η περίπτωση του αιτητή δεν ενέπιπτε στις υπό του κανονισμού 8 των Κανονισμών προβλεπόμενες εξαιρέσεις και ότι, συνακόλουθα, δεν θα έπρεπε να καταβληθεί το αντίτιμο της άδειας ανάπαυσης που είχε εις πίστη του ο αιτητής, κατά τρόπο που καθίσταται ανέφικτη η διενέργεια του απαιτούμενου δικαστικού ελέγχου.

Εν προκειμένω, σύμφωνα με το σχετικό ισχυρισμό, η αιτιολογία είναι ανεπαρκής, δεν μπορεί αυτή να συμπληρωθεί από τα στοιχεία των φακέλων, ενώ η επίκληση των διατάξεων του νόμου και μόνο, όπως συμβαίνει στην υπό εξέταση περίπτωση, δεν είναι αρκετή για να θεωρηθεί μια απόφαση αιτιολογημένη.

Έτερος εγειρόμενος λόγος ακύρωσης έγκειται στον ισχυρισμό περί παράβασης της υπό του Άρθρου 28 του Συντάγματος κατοχυρωμένης αρχής της ισότητας. Επ' αυτού, και με αναφορά στο περιεχόμενο της προαναφερθείσας επιστολής της Αρχιπρωτοκολλητού ημερομηνίας 16.12.2016, η πλευρά του αιτητή προβάλλει ότι, κατ' άνιση μεταχείριση, αλλά και αναιτιολόγητα, οι καθ' ων η αίτηση δεν του κατέβαλαν το αντίτιμο της άδειας ανάπαυσής του, ενώ σε άλλους παραιτηθέντες Δικαστές είχε καταβληθεί το αντίστοιχο αντίτιμο, με αποτέλεσμα να μην έχει εφαρμοστεί ενιαίο μέτρο κρίσης, κατά παράβαση της αρχής της ισότητας. Ούτε και απαντούν οι καθ' ων η αίτηση, σύμφωνα πάντα με τη σχετική εισήγηση, επί των όσων παρατίθενται στην εν λόγω επιστολή και δη για ποιο λόγο επήλθε αυτή η, δυσμενής για τον αιτητή, διαφοροποίηση.

Επιπρόσθετα, ως αυτοτελής λόγος ακύρωσης, εγείρεται ο ισχυρισμός περί παράβασης του Άρθρου 23 του Συντάγματος, αλλά και των αρχών της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης, λόγω της υπό των καθ' ων η αίτηση κατακράτησης των δεδουλευμένων του αιτητή. Υποβάλλεται συναφώς ότι αυθαίρετα οι καθ' ων η αίτηση απέκοψαν από τον αιτητή το ποσό των €50.596,90, ποσό που αντιστοιχεί σε 99 δεδουλευμένες μέρες (πρόκειται για το συνολικό αριθμό συσσωρευμένης άδειας ανάπαυσης του αιτητή) και αποτελεί περιουσιακό δικαίωμα του αιτητή, η στέρηση του οποίου συνιστά στέρηση της περιουσίας κατά παράβαση του προαναφερθέντος Άρθρου 23. Επιπρόσθετα, στο πλαίσιο του συγκεκριμένου εγειρόμενου λόγου ακύρωσης, ως ανέφεραν και οι συνήγοροι του αιτητή κατά τις διευκρινίσεις, σε σχετική ερώτηση του Δικαστηρίου τούτου, εντάσσεται και ο, προβαλλόμενος δια της απαντητικής αγόρευσης του αιτητή, ισχυρισμός ότι, κατά παράβαση και πρόσφατης νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Δ.Ε.Ε.), στην οποία γίνεται εκτενής αναφορά, δεν δόθηκε στον αιτητή η δυνατότητα άσκησης του δικαιώματός του για άδεια ανάπαυσης και ούτε ενημερώθηκε αυτός ότι, εάν δεν λάμβανε την ετήσια άδειά του, θα έχανε τη χρηματική του αποζημίωση, κάτι που ο ίδιος δεν μπορούσε να προβλέψει «ενόψει της πάγιας πρακτικής του Ανωτάτου Δικαστηρίου και του Γενικού Λογιστηρίου του κράτους».

Τέλος, εγείρεται και ο ισχυρισμός ότι το άρθρο 8(4) του περί Δικαστηρίων Νόμου

[2]

(Ν.14/60) , ως αυτός ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, παραβιάζει τα Άρθρα 153.12 και 158.3 του Συντάγματος, στα οποία κατοχυρώνεται η αντιμισθία των δικαστών και, συνακόλουθα, θα πρέπει να κριθεί ότι το εν λόγω άρθρο αντίκειται στο Σύνταγμα και παραβιάζει την αρχή της διάκρισης των εξουσιών. Εσφαλμένα δε περιλήφθηκε στην αιτιολογία της επίδικης απόφασης η συγκεκριμένη διάταξη. Με αναφορά στις προαναφερθείσες συνταγματικές

διατάξεις και δη στην απαγόρευση οποιασδήποτε δυσμενούς μεταχείρισης των δικαστών αναφορικά με το μισθό τους και/ή την αντιμισθία τους, τονίζεται η πρόθεση του νομοθέτη να κατοχυρώσει την ανεξαρτησία του δικαστικού σώματος: όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στη γραπτή αγόρευση του αιτητή, «η μισθοδοσία των δικαστών είναι συγκεκριμένη και το ποσό που πληρώνονται συνδέεται με την ανεξαρτησία τους», οποιαδήποτε δε παρέμβαση, ως συνέβη εν προκειμένω, δυσχεραίνει το έργο της δικαστικής λειτουργίας και παραβιάζει την αρχή της διάκρισης των εξουσιών.

Αντικρούοντας τους πιο πάνω ισχυρισμούς, η πλευρά των καθ' ων η αίτηση αντιτείνει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση υπήρξε καθόλα σύννομη και ορθή και λήφθηκε μετά από δέουσα έρευνα, στα πλαίσια των αρχών της χρηστής διοίκησης και της καλής πίστης, είναι δε αυτή επαρκώς και/ή δεόντως αιτιολογημένη, δυνάμενη να συμπληρωθεί από τα στοιχεία των φακέλων, ενώ ουδεμία άνιση μεταχείριση του αιτητή υπήρξε.

Ειδικότερα, στις παραγράφους 13, 14 και 15 της γραπτής της αγόρευσης, η ευπαίδευτη συνήγορος για τους καθ' ων η αίτηση επιχειρηματολογεί υπέρ της θέσης ότι η παραίτηση του αιτητή δεν έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος, καθώς και περί επαρκώς αιτιολογημένης απόφασης και διενέργειας της δέουσας έρευνας εκ μέρους της Διοίκησης.

Με αναφορά δε σε ημεδαπή νομολογία, προσθέτει ότι εν προκειμένω, δεν απαιτούνταν η διενέργεια ξεχωριστής έρευνας από την ίδια τη Γενική Λογίστρια, η οποία εν πάση περιπτώσει βασίστηκε στο σύνολο των ενώπιον της στοιχείων και επιστολών, αλλά ήταν αρκετό να συλλεχθούν και διαπιστωθούν όλα τα ουσιώδη γεγονότα, ούτως ώστε η έρευνα να είναι πλήρης, όπερ και εγένετο.

Η κατάληξη

Έχω εξετάσει την προσβαλλόμενη απόφαση υπό το πρίσμα όλων των στοιχείων που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, τα οποία αποτέλεσαν το υπόβαθρο για προώθηση των εκατέρωθεν θέσεων, είτε υπέρ είτε κατά της νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης.

Θα ξεκινήσω με την εξέταση των δυο πρώτων λόγων ακύρωσης που αναπτύσσονται στη γραπτή αγόρευση του αιτητή και οι οποίοι έγκεινται στον ισχυρισμό περί μη διενέργειας της δέουσας έρευνας εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση, η οποία απέληξε στην παράβαση του κανονισμού 8(3) των Κανονισμών. Κατά τη σχετική εισήγηση, τόσο ο Γενικός Ελεγκτής, όσο και η Γενική Λογίστρια, που ακολούθησε «δέσμια και χωρίς καμία δική της διερεύνηση», την απόφαση του Γενικού Ελεγκτή, παράνομα, εσφαλμένα, επιφανειακά και εκ του προχείρου έκριναν ότι η περίπτωση του αιτητή δεν ενέπιπτε στις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού 8(3). Υποβάλλεται συναφώς ότι η παραίτηση του αιτητή σαφώς και έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος, λόγω του επικείμενου διορισμού του σε κρατική υπηρεσία και δη στο προαναφερθέν Τμήμα Επιμόρφωσης Δικαστών και, συνακόλουθα, θα έπρεπε να τύχει εφαρμογής η εν λόγω κανονιστική διάταξη. Αντίθετα, οι καθ' ων η αίτηση, χωρίς τη δέουσα έρευνα και χωρίς να εξετάσουν όλα τα γεγονότα της περίπτωσης, κατέληξαν επιφανειακά και εσφαλμένα, αλλά και αναιτιολόγητα, στην διαπίστωση ότι δεν ετύγχανε εν προκειμένω εφαρμογής ο συγκεκριμένος κανονισμός.

Οι δυο αυτοί εγειρόμενοι λόγοι ακύρωσης, λόγω συνάφειας, θα εξεταστούν συνδυαστικά, μαζί με τον, δι' ετέρου αυτοτελούς προβαλλόμενου λόγου ακύρωσης, ισχυρισμό περί αναιτιολόγητης και/ή μη επαρκώς αιτιολογημένης απόφασης των καθ' ων η αίτηση. Επ' αυτού, ο αιτητής ισχυρίζεται ότι οι καθ' ων η αίτηση, παρά τις περί του αντιθέτου θέσεις

που είχαν τεθεί ενώπιον τους αναλυτικά, παρέλειψαν να εκθέσουν τους λόγους για τους οποίους έκριναν πως δεν θα έπρεπε να καταβληθεί το αντίτιμο της άδειας ανάπαυσης που είχε εις πίστη του ο αιτητής, κατά τρόπο που καθίσταται ανέφικτη η διενέργεια του απαιτούμενου δικαστικού ελέγχου.

Εν πρώτοις, υπενθυμίζεται ότι σύμφωνα με το άρθρο 8(4) του περί Δικαστηρίων Νόμου (Ν.14/60), ως αυτός ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, το κανονιστικό πλαίσιο αναφορικά με τη χορήγηση αδειών στους δημοσίους υπαλλήλους εφαρμόζεται και για τους δικαστές.

Εν προκειμένω, η επίδικη διάταξη του κανονισμού 8(3) των Κανονισμών προβλέπει τα εξής (η υπογράμμιση προστέθηκε):

«Σε περίπτωση αναγκαστικής αφυπηρέτησης ή αφυπηρέτησης για λόγους δημοσίου συμφέροντος μπορεί να καταβληθεί στον υπάλληλο το αντίτιμο της άδειας ανάπαυσης που έχει σε πίστη του».

Η ερμηνεία και εφαρμογή της πιο πάνω διάταξης στην υπό κρίση περίπτωση αποτελεί τη ρίζα της διαφωνίας των δυο πλευρών, εφόσον ο μεν αιτητής υποβάλλει ότι η παραίτησή του σαφώς και έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος, με αποτέλεσμα να τυγχάνει εφαρμογής η εν λόγω διάταξη, οι δε καθ' ων η αίτηση έχουν εκ διαμέτρου αντίθετη θέση. Θέση, ωστόσο, που δεν έχουν σε καμία περίπτωση αιτιολογήσει επαρκώς και/ή δεόντως. Πράγματι, εξετάζοντας προσεκτικά τόσο την περιεχόμενη στην προαναφερθείσα επιστολή, ημερομηνίας 3.2.2017, απόφαση της Γενικής Λογίστριας (έχει ήδη εκτεθεί το περιεχόμενό της πιο πάνω), όσο και την προηγηθείσα επιστολή του Γενικού Ελεγκτή, ημερομηνίας 18.1.2017, την οποία υιοθέτησε η Γενική Λογίστρια, δεν εντοπίζω τους λόγους για τους

οποίους κρίθηκε ότι η παραίτησή του δεν ενέπιπτε στις εξαιρέσεις που προβλέπονται στον κανονισμό 8(3) των Κανονισμών, ούτως ώστε να δικαιούται αυτός σε πληρωμή της συσσωρευμένης άδειας ανάπαυσης που είχε σε πίστη του.

Πιο συγκεκριμένα, ξεκινώντας από το περιεχόμενο της προηγηθείσας χρονικά επιστολής του Γενικού Ελεγκτή, ημερομηνίας 18.1.2017, επί της οποίας εξάλλου στηρίχθηκε αποκλειστικά η Γενική Λογίστρια για τη λήψη της δικής της απόφασης, θα πρέπει εν πρώτοις να λεχθεί ότι σε αυτήν ουδεμία ρητή αναφορά γίνεται σε συγκεκριμένη κανονιστική διάταξη, στην οποία, κατά τον Γενικό Ελεγκτή, δεν εμπίπτει η περίπτωση του αιτητή. Πέραν όμως τούτου, ακόμη και αν ήθελε θεωρηθεί ότι μπορεί ευλόγως να συναχθεί ότι ο Γενικός Ελεγκτής αναφερόταν στον κανονισμό 8 των Κανονισμών και δη στις παραγράφους (3) και (5) αυτού, από πουθενά στην υπό αναφορά επιστολή του δεν προκύπτουν, έστω στοιχειωδώς και εν πάση περιπτώσει με την απαιτούμενη επάρκεια, οι λόγοι και/ή στη βάση ποιου σκεπτικού κρίθηκε ότι, στην περίπτωση του αιτητή, δεν συντρέχουν οι λόγοι που προνοούνται στον εν λόγω κανονισμό προκειμένου να του καταβληθεί το αντίτιμο της συσσωρευμένης άδειας ανάπαυσης. Ειδικότερα, δεν παρέχεται οποιαδήποτε, έστω στοιχειώδης, θεμελίωση και/ή στοιχειοθέτηση της κατάληξης του Γενικού Ελεγκτή ότι η παραίτηση του αιτητή δεν έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος, όπως ήταν εξάλλου η θέση που εκφράστηκε από τη δικαστική εξουσία μέσω της επιστολής της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 16.12.2016.

Εν πάση περιπτώσει, είναι πρόδηλο ότι από την επίδικη επιστολή του Γενικού Ελεγκτή απουσιάζει οποιαδήποτε επαρκής και/ή η δέουσα αιτιολογία και δεν αποκαλύπτεται το σκεπτικό της κατάληξης του ότι στην περίπτωση του αιτητή δεν συντρέχουν οι υπό του

κανονισμού 8 προβλεπόμενες εξαιρέσεις, δυνάμει των οποίων θα μπορούσε αυτός να πληρωθεί για τη συσσωρευμένη του άδεια ανάπαυσης. Και, βεβαίως, επ' αυτού δεν θα μπορούσε επ' ουδενί να θεωρηθεί ως επαρκής η μόνη αναφορά που περιέχεται στη δεύτερη σελίδα της επιστολής ότι τέτοιοι εξαιρετικοί λόγοι δεν συντρέχουν στη συγκεκριμένη περίπτωση «αφού, σύμφωνα με την επιστολή παραίτησης του κ. Ερωτοκρίτου, ο λόγος της παραίτησής του ήταν για να βοηθήσει στην ίδρυση της Σχολής Δικαστικής Επιμόρφωσης, ενώ οι εξαιρέσεις που καθορίζονται στους εν λόγω Κανονισμούς για τους οποίους επιτρέπεται πληρωμή της άδειας ανάπαυσης που έχει σε πίστη του ο υπάλληλος είναι η αναγκαστική αφυπηρέτηση ή αφυπηρέτηση για λόγους δημοσίου συμφέροντος»: και πάλι, δεν αποκαλύπτεται η αιτιολογία και/ή το σκεπτικό και/ή δεν τίθενται οι λόγοι για τους οποίους κρίθηκε ότι ο λόγος της παραίτησης του αιτητή δεν ενέπιπτε στις εξαιρέσεις του προαναφερθέντος κανονισμού 8.

Ενόψει λοιπόν των πιο πάνω διαπιστώσεων, καταλήγω ότι η απόφαση του Γενικού Ελεγκτή, ως αυτή περιέχεται στην επιστολή του προς τη Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου και τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 18.1.2017, πάσχει ως αναιτιολόγητη και, σε κάθε περίπτωση, ως μη επαρκώς και/ή δεόντως αιτιολογημένη.

Παρομοίως και αναπόφευκτα, ως αναιτιολόγητη και, εν πάση περιπτώσει, ως μη επαρκώς και/ή δεόντως αιτιολογημένη πάσχει και η απόφαση της Γενικής Λογίστριας, η οποία περιέχεται στην επιστολή της, ημερομηνίας 3.2.2017, προς την Αρχιπρωτοκολλητή του Ανωτάτου Δικαστηρίου και η οποία προδήλως στηρίχθηκε, άνευ ετέρου τινός, επί της προηγηθείσας απόφασης του Γενικού Ελεγκτή, την οποία και υιοθέτησε πλήρως. Από πουθενά στην εν λόγω επιστολή δεν προκύπτει για ποιους λόγους κρίθηκε ότι η παραίτηση του αιτητή δεν εμπίπτει στις υπό του προαναφερθέντος κανονισμού 8 των Κανονισμών

προβλεπόμενες εξαιρέσεις, με αποτέλεσμα να παρατηρείται κενό αιτιολογίας και η προσβαλλόμενη απόφαση να υπόκειται σε ακύρωση.

Όφειλαν οι καθ' ων η αίτηση να αιτιολογήσουν επαρκώς την κατάληξή τους, αποκαλύπτοντας το σκεπτικό και τους λόγους που έλαβαν την επίδικη απόφαση, προκειμένου να καταστεί εφικτή και η διενέργεια του απαιτούμενου δικαστικού ελέγχου, ως η ημεδαπή νομολογία πάγια και διαχρονικά απαιτεί (βλ. Στέφανος Φράγκου ν. Δημοκρατίας (1998) 3 Α.Α.Δ. 270. Η δε ανάγκη αιτιολόγησης της απόφασής των καθ' ων η αίτηση με πληρότητα και επάρκεια καθίστατο ακόμη επιτακτικότερη, εάν ληφθούν υπόψη τα όσα ευθέως τίθεντο ενώπιον τους με τις δυο προαναφερθείσες επιστολές της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 15.12.2016 και 16.12.2016, αλλά και με την επιστολή του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως προς τον Υπουργό Οικονομικών, ημερομηνίας 14.11.2016.

Στην προαναφερθείσα επιστολή της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 15.12.2016, όπου εκτίθενται τα γεγονότα και οι λόγοι που οδήγησαν στη λήψη της απόφασης για στελέχωση του Τμήματος Επιμόρφωσης Δικαστών με το διορισμό του αιτητή, αναφέρεται, μεταξύ άλλων (βλ. παράγραφο 5), ότι ο αιτητής «θα ασχολείται ταυτόχρονα με τον συντονισμό και την προώθηση θεμάτων αναφορικά με τη μεταρρύθμιση των δικαστηρίων, θέμα το οποίο είναι γενικά παραδεκτό τόσο στην Κύπρο όσο και στους έξωθεν θεσμούς παρακολούθησης του δικαστικού συστήματος ότι αποτελεί άμεση και επιτακτική ανάγκη». Περαιτέρω, στη δεύτερη επιστολή της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 16.12.2016, εκτίθενται λεπτομερώς τα γεγονότα αναφορικά με την περίπτωση του αιτητή και δη των ρόλων που του ανατέθηκαν, περιλαμβανομένου και αυτού του συντονιστή μεταρρύθμισης των δικαστηρίων, των

εκκρεμοτήτων και/ή υποχρεώσεων του που απέρρεαν από την ιδιότητά του ως Δικαστή του Ανωτάτου του Δικαστηρίου και τις οποίες θα έπρεπε να διεκπεραιώσει πριν από την ανάληψη των νέων του καθηκόντων, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτη, σύμφωνα πάντα με την επιστολή, η υπ' αυτού χρήση οποιασδήποτε άδειας ανάπαυσης που είχε εις πίστη του, αλλά και η παράκληση της δικαστικής εξουσίας, «όπως η περίπτωση του κου Ερωτοκρίτου θεωρηθεί ότι πρόκειται για παραίτηση η οποία γίνεται για λόγους δημοσίου συμφέροντος, λόγω του επικείμενου διορισμού του σε κρατική υπηρεσία, σύμφωνα με την επιστολή του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, ημερομηνίας 14 Νοεμβρίου 2016». Στο ίδιο, εν πολλοίς, μήκος κύματος και η τελευταία (επιστολή Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως), στην οποία εξηγείται, μεταξύ άλλων, το επείγον και η αναγκαιότητα σύστασης του Τμήματος

Επιμόρφωσης Δικαστών και γίνεται εισήγηση για τη στελέχωση του εν λόγω Τμήματος από τον αιτητή, ως «τον καταλληλότερο και αρμοδιότερο επί του θέματος της εκπαίδευσης», με αγορά υπηρεσιών.

Εντούτοις, ούτε από το περιεχόμενο των προαναφερθεισών επιστολών του Γενικού Ελεγκτή και της Γενικής Λογίστριας, αλλ' ούτε και από κανένα άλλο έγγραφο του φακέλου προκύπτει να απασχόλησαν δεόντως τους καθ' ων η αίτηση τα πιο πάνω και, εν πάση περιπτώσει, πουθενά δεν αναφέρονται οι λόγοι για τους οποίους κρίθηκε ότι η παραίτηση του αιτητή δεν έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος και ότι δεν θα μπορούσε αυτή να υπαχθεί στις προαναφερθείσες προβλεπόμενες υπό του κανονισμού 8 εξαιρέσεις. Δεδομένων των όσων είχαν τεθεί ενώπιόν τους, ιδίως δε με την επιστολή της Αρχιπρωτοκολλητού και την εκεί περιεχόμενη εισήγηση της δικαστικής εξουσίας όπως η παραίτηση του αιτητή θεωρηθεί ως παραίτηση που γίνεται για λόγους δημοσίου

συμφέροντος, όφειλαν οι καθ' ων η αίτηση να αιτιολογήσουν την εκ διαμέτρου αντίθετη απόφασή τους.

Ιδιαίτερα δε ως προς το περιεχόμενο της επιστολής της Γενικής Λογίστριας, ημερομηνίας 3.2.2017, στην οποία απευθυνόταν η επιστολή της

Αρχιπρωτοκολλητού, θα ανέμενε κανείς μια πιο εμπειριστατωμένη και, σε κάθε περίπτωση, αιτιολογημένη απόφαση, με την οποία θα εδίδοντο οι απαντήσεις επί των όσων έθετε η δικαστική εξουσία και η Αρχιπρωτοκολλητής, ιδίως ως προς το ζήτημα της παραίτησης για λόγους δημοσίου συμφέροντος, και όχι απλή υιοθέτηση των θέσεων του Γενικού Ελεγκτή. Απαιτούνταν εν προκειμένω, ρητά, συγκεκριμένα και με επαρκή σαφήνεια να περιληφθούν στο σκεπτικό της επίδικης απόφασης οι λόγοι που οδήγησαν τη Διοίκηση στη διαπίστωση ότι η παραίτηση του αιτητή δεν έγινε για το δημόσιο συμφέρον και ότι δεν ενέπιπτε η υπό κρίση περίπτωση στις υπό του κανονισμού 8(3) των Κανονισμών προβλεπόμενες εξαιρέσεις,

συνοδευόμενοι βεβαίως οι λόγοι αυτοί από ρητή αναφορά στη σχετική νομική βάση, επί της οποίας λήφθηκε η επίδικη απόφαση.

Ούτε βεβαίως και η, όποια, αιτιολόγηση την οποία επιχειρεί να δώσει επί του θέματος η ευπαίδευτη συνήγορος των καθ' ων η αίτηση δια της γραπτής της αγόρευσης, θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη και να μεταβάλει την κατάσταση, εφόσον πρόκειται επί της ουσίας για ισχυρισμούς που αποτελούν εκ των υστέρων αιτιολογία, η οποία και δεν είναι επιτρεπτή. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία πρέπει να δίδεται κατά τον ουσιώδη χρόνο της έκδοσης της πράξης και το περιεχόμενο της γραπτής αγόρευσης του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αιτιολογία της προσβαλλόμενης πράξης (βλ. Φράγκου, ανωτέρω, Ελπινίκη Γεωργίου ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 4104

και Χριστίνα Τσιαντή κ.α. ν. Διευθυντή Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως (2008) 4 Α.Α.Δ. 824). Επί των όσων σχετικών αναφέρει η κα Συμεωνίδου προς αντίκρουση του ισχυρισμού περί έλλειψης αιτιολογίας, περιορίζομαι στο να παρατηρήσω ότι δεν έχω αντιληφθεί πως μπορεί να επηρεάζεται η απάντηση στο ερώτημα του κατά πόσον η παραίτηση του αιτητή έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος από το γεγονός ότι η επιλογή του για την ανάληψη της συγκεκριμένης εργασίας διέπεται από το Νόμο 73(Ι)/2016. Εν πάση περιπτώσει, αυτό που εδώ εξετάζεται, δεν είναι το κατά πόσον ορθώς ή εσφαλμένα κρίθηκε ότι η παραίτηση του αιτητή δεν έγινε για λόγους δημοσίου συμφέροντος, αλλά η αιτιολόγηση που δόθηκε από τους καθ' ων η αίτηση για την κατάληξή τους αυτή και η οποία, για τους λόγους που έχουν προεκτεθεί, κρίνεται ανεπαρκής και, συνακόλουθα, πάσχουσα.

Σύμφωνα με το άρθρο 28(1) του περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμου (Ν.158(Ι)/1999), «η αιτιολογία μιας διοικητικής πράξης πρέπει να είναι σαφής, ώστε να μην αφήνει αμφιβολίες ως προς το ποιος ήταν ο πραγματικός λόγος που οδήγησε το διοικητικό όργανο στη λήψη της απόφασης». Θα πρέπει να περιέχονται σε αυτήν τα συγκεκριμένα στοιχεία επί των οποίων στηρίχθηκε η ουσιαστική κρίση της Διοίκησης, να παρατίθενται οι πραγματικοί και νομικοί λόγοι που αποτέλεσαν το έρεισμα της διοικητικής απόφασης, ως και τα κριτήρια βάσει των οποίων η Διοίκηση άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια, ούτως ώστε και καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος (βλ. ενδεικτικά Μιχαλάκης Κωνσταντινίδης ν. Δημοκρατίας (1967) 3 Α.Α.Δ. 7, Στέφανος Φράγκου, ανωτέρω και Ν. Χαραλάμπους «Εγχειρίδιο Κυπριακού Διοικητικού Δικαίου», Δεύτερη Έκδοση, 2006). Αντίθετα, αιτιολογία που διατυπώνεται κατά τρόπο γενικό και αόριστο, ούτως ώστε να μην προκύπτει πως και στη βάση ποιων στοιχείων διαμορφώθηκε η κρίση της Διοίκησης, είναι αόριστη και ελλιπής, εφόσον το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του συγκεκριμένα

στοιχεία επιδεικτικά δικαστικής εκτίμησης και άσκησης δικαστικού ελέγχου (βλ. ενδεικτικά Χρίστος Πετρώνδας ν. Δημοκρατίας (1969) 3 Α.Α.Δ. 214 και Παπαγεωργίου ν. Δημοκρατίας (1984) 3 Α.Α.Δ. 1348).

Στην υπό εξέταση περίπτωση, είναι ξεκάθαρο ότι υφίσταται κενό αιτιολογίας που καθιστά τρωτή την προσβαλλόμενη απόφαση, εφόσον το σκεπτικό της απόφασης είναι ελλιπές, με αποτέλεσμα, ως έχει ήδη λεχθεί, να καθίσταται ανέφικτος και ο απαιτούμενος δικαστικός έλεγχος. Επιπρόσθετα, επισημαίνεται και η απουσία από την επίδικη απόφαση σαφούς και/ή συγκεκριμένης αναφοράς στη νομική βάση και/ή νομική διάταξη, δυνάμει της οποίας αυτή ελήφθη. Υπενθυμίζω στο σημείο αυτό ότι για να υπάρχει νόμιμη αιτιολογία θα πρέπει να καταγράφονται στο πρακτικό της απόφασης όλα τα ουσιώδη στοιχεία, περιλαμβανομένης ασφαλώς και της νομικής βάσης, τα οποία επενέργησαν στη λήψη της απόφασης (βλ. Αγγελίδου ν. Δημοκρατίας (1982) 3 Α.Α.Δ. 520).

Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 29 του Νόμου 158(I)/1999, η αιτιολογία μιας πράξης μπορεί να συμπληρωθεί από τα στοιχεία του διοικητικού φακέλου (βλ. Θεοδωρίδου ν. Δημοκρατίας (1984) 3 Α.Α.Δ. 146, Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου κ.α. ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1171 και Διογένους ν. Δημοκρατίας (1999) 4 Α.Α.Δ., 371). Η δε συμπλήρωση της αιτιολογίας από το διοικητικό φάκελο επιτρέπεται μόνο όταν τα απαιτούμενα στοιχεία προκύπτουν από το φάκελο κατά τρόπο βέβαιο και αναντίλεκτο και προκύπτει με ακρίβεια τι είχε υπόψη του το διοικητικό όργανο κατά τη λήψη της απόφασής του (βλ. Χρίστος Παναγιωτίδης ν. Δημοκρατίας (1998) 3 Α.Α.Δ. 342). Ωστόσο, στην υπό εξέταση

περίπτωση, ως έχει ήδη προεκτεθεί, η αιτιολογία της απόφασης δε μπορεί να συμπληρωθεί από το περιεχόμενο του διοικητικού φακέλου.

Ούτε βεβαίως και είναι έργο του Δικαστηρίου η πρωτογενής αξιολόγηση των στοιχείων του φακέλου και η διαμόρφωση κρίσης αναφορικά με το τι θα μπορούσε να επενεργήσει υπέρ ή εναντίον της όποιας προσέγγισης (βλ. Χρυστάλλα Συμεωνίδου κ.α. ν. Δημοκρατίας, Υποθ. Αρ. 911/93 κ.α., ημερ. 18.4.1997).

Ενόψει των πιο πάνω, η επίδικη απόφαση κρίνεται ως αναιτιολόγητη και, σε κάθε περίπτωση, ως μη επαρκώς και/ή δεόντως αιτιολογημένη, υποκείμενη ωσαύτως σε ακύρωση.

Επιπρόσθετα, στη βάση των όσων έχουν προεκτεθεί, κρίνω ότι σαφώς και υφίσταται ζήτημα μη διενέργειας της δέουσας υπό τις περιστάσεις έρευνας εκ μέρους της Διοίκησης.

Στην προαναφερθείσα επιστολή της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 15.12.2016, εκτίθενται τα γεγονότα και οι λόγοι που οδήγησαν στη λήψη της απόφασης για στελέχωση του Τμήματος Επιμόρφωσης Δικαστών από τον αιτητή. Αναφέρεται, ανάμεσα σε άλλα (βλ. παράγραφο 5), ότι ο αιτητής «θα ασχολείται ταυτόχρονα με τον συντονισμό και την προώθηση θεμάτων αναφορικά με τη μεταρρύθμιση των δικαστηρίων, θέμα το οποίο είναι γενικά παραδεκτό τόσο στην Κύπρο όσο και στους έξωθεν θεσμούς παρακολούθησης του δικαστικού συστήματος ότι αποτελεί άμεση και επιτακτική ανάγκη».

Περαιτέρω, ως έχω προαναφέρει, στη δεύτερη επιστολή της Αρχιπρωτοκολλητού προς τη Γενική Λογίστρια, ημερομηνίας 16.12.2016, εκτίθενται λεπτομερώς τα γεγονότα αναφορικά με την περίπτωση του αιτητή και δη των ρόλων που του ανατέθηκαν, περιλαμβανομένου και αυτού του συντονιστή μεταρρύθμισης των δικαστηρίων, καθώς και οι εκκρεμότητες και/ή υποχρεώσεις που απέρρεαν από την ιδιότητά του ως Δικαστή του Ανωτάτου του Δικαστηρίου και τις οποίες θα έπρεπε να διεκπεραιώσει πριν την ανάληψη των νέων του καθηκόντων, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτη, σύμφωνα πάντα με την επιστολή, η υπ' αυτού χρήση οποιασδήποτε άδειας ανάπαυσης που είχε εις πίστη του. Περιέχεται επίσης στην εν λόγω επιστολή η παράκληση της δικαστικής εξουσίας όπως η παραίτηση του αιτητή θεωρηθεί ως παραίτηση που γίνεται για λόγους δημοσίου συμφέροντος, λόγω του επικείμενου διορισμού του σε κρατική υπηρεσία, σύμφωνα και με την προαναφερθείσα επιστολή του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως. Προς ενίσχυση δε της συγκεκριμένης εισήγησης, εκτίθενται στην επιστολή της Αρχιπρωτοκολλητού παρόμοιες περιπτώσεις άλλων δικαστών που είχαν παραιτηθεί και στους οποίους καταβλήθηκε το αντίτιμο της άδειας ανάπαυσης, με αποτέλεσμα η μη καταβολή του αντιτίμου της άδειας ανάπαυσης στον αιτητή να δημιουργεί σύγκρουση με την αρχή της ισότητας.

Υπενθυμίζεται, τέλος, και η επιστολή του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, ημερομηνίας 14.11.2016, στην οποία εξηγούνται, μεταξύ άλλων, οι λόγοι του επείγοντος και της αναγκαιότητας σύστασης του Τμήματος Επιμόρφωσης Δικαστών και γίνεται εισήγηση για τη στελέχωση του εν λόγω Τμήματος από τον αιτητή, ως «τον καταλληλότερο και αρμοδιότερο επί του θέματος της εκπαίδευσης».

Ωστόσο, από το σύνολο των ενώπιον μου στοιχείων και ιδιαίτερα από την επίδικη απόφαση της Γενικής Λογίστριας ημερομηνίας 3.2.2017, ουδόλως προκύπτει εάν, πως και σε ποιο βαθμό λήφθηκαν υπόψη όλα τα πιο πάνω. Ούτε από την εν λόγω απόφαση, αλλ' ούτε από την προηγηθείσα απόφαση του Γενικού Ελεγκτή, την οποία η Γενική Λογίστρια αρκέστηκε να υιοθετήσει, χωρίς περαιτέρω έρευνα, προκύπτει το κατά πόσον λήφθηκαν υπόψη, και αν ναι, πως και σε ποιο βαθμό, οι θέσεις, εισηγήσεις και προβληματισμοί τόσο της δικαστικής εξουσίας, ως αποτυπώθηκαν στις δυο προαναφερθείσες επιστολές της Αρχιπρωτοκολλητού, όσο και του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως. Και ναι μεν, σύμφωνα με τη νομολογία που επικαλείται η κα Συμεωνίδου (βλ. Μαγδαληνή Παπαλουκά κ.α. ν. Δημοκρατίας, Υποθ. Αρ. 116/2009, ημερ. 27.1.2010), δεν υπάρχει αναγκαιότητα που να υπαγορεύει τη διεξαγωγή έρευνας από το ίδιο το αποφασίζον όργανο, ωστόσο εν προκειμένω, από πουθενά δεν προκύπτει κατά πόσον έχουν συλλεγεί και διαπιστωθεί όλα τα ουσιώδη γεγονότα, ούτως ώστε να καταδεικνύεται ότι η έρευνα υπήρξε πλήρης, είτε αυτή διεξήχθη από το ίδιο το αποφασίζον όργανο, είτε από άλλο όργανο (βλ. Δημοκρατία ν. Κοινότητας Πυργών (1996) 3 Α.Α.Δ. 503 και Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας ν. Ζάμπογλου (1997) 3 Α.Α.Δ. 270).

Όπως είναι καλά καθιερωμένο, η έκταση, ο τρόπος και η διαδικασία έρευνας ποικίλει, ανάλογα με το αντικείμενο του θέματος που εξετάζεται. Η έρευνα θεωρείται επαρκής εφόσον επεκτείνεται στη διερεύνηση κάθε γεγονότος που είναι σχετικό (βλ. Motorways Ltd ν. Δημοκρατίας (1999) 3 Α.Α.Δ. 447). Περαιτέρω, κατά πάγια νομολογία, στη διοικητική δίκη, το Δικαστήριο δεν ασχολείται με τη διαπίστωση πρωτογενών γεγονότων, αλλά κατά πόσο η διεξαχθείσα έρευνα ήταν επαρκής (βλ.

Καμηλάρης ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 725 και Δημοκρατία ν. C. Kassinos Cosntruction Ltd (1990) 3(E) Α.Α.Δ. 3835).

Εν προκειμένω, για τους λόγους που έχουν προεκτεθεί, κρίνω ότι δεν προκύπτει να έχει διενεργηθεί η δέουσα έρευνα πριν από τη λήψη της επίδικης απόφασης, με αποτέλεσμα να θεμελιώνεται πρόσθετος λόγος ακύρωσης.

Στη βάση των πιο πάνω λοιπόν, κρίνω ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει λόγω ανεπαρκούς και/ή μη δέουσας αιτιολόγησης, αλλά και λόγω μη διενέργειας της δέουσας έρευνας πριν από τη λήψη αυτής.

Με αυτές δε τις διαπιστώσεις, παρέλκει η εξέταση άλλων ζητημάτων που έχουν εγερθεί.

Κατά συνέπεια, η προσφυγή επιτυγχάνει και η προσβαλλομένη απόφαση ακυρώνεται.

Επιδικάζονται €2.100 υπέρ του αιτητή και εναντίον των καθ' ων η αίτηση, πλέον Φ.Π.Α., εάν υπάρχει.

Φ.ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ,

Δ.Δ.Δ.

[1]

— Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, οι δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου δύνανται να υποβάλουν ιδιογράφως την παραίτησή τους προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, «διατηρουμένων των δικαιωμάτων αυτών επί οιοδήποτε επί τη αποχωρήσει αυτών χορηγούμενου επιδόματος, συντάξεως, πρόσθετου χορηγήματος ή άλλου παρομοίου ωφελήματος, το οποίον τυχόν απέκτησε βάσει οιοδήποτε νόμου.».

[2]

— Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, «Τηρουμένων των διατάξεων του Συντάγματος και του παρόντος νόμου, κατά τα λοιπά έκαστος δικαστής θα υπόκειται εις οιοδήποτε νόμον ή κανονισμόν ρυθμίζοντα ζητήματα υπηρεσίας των μελών της δημοσίας υπηρεσίας της Δημοκρατίας.».